

Εὐχαριστοῦμαι!

264

Ἡ ἀνάγκη, διὰ τὴν ὁποίαν εἶδον
προδαβόντως τὴν περί τῆς διακοπῆς συντά-
ξεως μου ἀναφορὰν διὰ τὸ κυρίου ἀδελφῆ
ἢ ἀπαλλαγῆ μου ἀπὸ τοῦ χεῖους, τὸ ὅποιον
ἐκ παραμυθίας ἔχων πῶς ἀδελφὸς καὶ διοκομή-
σω ἐμεαυτὸν διακοπῆς τῆς διὰ τὰς κα-
θημερινὰς ἀνάγκας μου ἀποβασιοδότης
συντάξεως. ὡς διαπραγματῶν λοιπὸν τῆς ἀ-
νάγκης ταύτης ἐβλήθησα τὴν ἐξαποδο-
θῆναι τῆς συντάξεώς μου ἀφ' ἧς αὐτὴ δια-
κόπη, ἀλλὰ παρὰ περὶ τοιαύτης πᾶσαν
ἀβέβαιον κερμένον τῆς τοιαύτης χορηγί-
σεως, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔμεγα πάλιν
ὕπὸ τὴν αὐτὴν ἀνάγκην. ἐπροσέει-
πα νὰ διαπραγματεύσῃ ἀδελφὸς ποδὶν τὸ
πράγμα, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐξουσίαν. ἴσως
βασανισμένος ἀπὸ τὴν ἀπῆλθον τοῦ
χεῖους τούτου, καὶ ἀδελφὸς ποδὶν ποιεῖν, ἀ-

ἀδυνατῶν, ἐβιάσθη να' ἔας ἐνοχλήσει δα' τοῦ πα-
 ρούτος, καὶ παρακαλῶ να' ἀναζητήσῃ να' λάβῃτε
 ἐπ' ὅψιν ἔας τὴν ἑλπίσιν μου ἀφορῶσαν τὴν χορηγί-
 σιν τῆς συντάξεώς μου ἀφ' ἧς αὐτὴ θεμελίωται, διότι ἡ
 ἀνάγκη, δ' ἦν μοι ἀπροσδιωρίσθη ἡ συντάξις, ἡ
 αὐτὴ ἀνάγκη ὑπῆρχε δ' ἔμελλε καὶ μετὰ τὴν θάνα-
 πὴν αὐτῆς, καὶ καὶ μέχρι τοῦδε ἡ αὐτὴ ὑπάρχει,
 καὶ δα' τοῦτο δὴν εἶνα νομίζω δεῖξον να' πάσχω, καὶ
 να' καταντήσω ἐπὶ τέλους να' οὐρῶ καὶ ἡς θύαται
 εἰς αὐτὴν δ' ἔμελλε ἀπαράδεκτον τέλος πάντων
 καὶ τοῦτο, τοῦλάχιστον ἄς μοι γάνῃ ἡ χάρις τοῦ να'
 μοι χορηγηθῶσιν ὡς δαίξας δύο χιλιάδας πωταμίου
 δραχμῶν, ἵνα δ' αὐτὸν διανομήσῃ τοῦ γὰρ νῦν τὰ κατ'
 ἔμελλε, καὶ ἀπαθῇ τῆς ἧς καὶ τὴν ἀνέκδοτον δανὴς δέ-
 σους, διότι ἄλλοις ἀμενηχανὸν ἵνα καίμην. πεπρωμέ-
 νος καὶ τὴν ὑπὲρ τῶν θνητῶν μου συνδρομῆν ἔας.
 μὲν οὖν τοσοῦτον
 τὴν 27. Σεπτεμβρίου
 1845. ἐν Ἀθήναις.

Εὐχὴ δαίμονος εὐχὴ

ἡ δὲ ἀνὰ ἐξουσίαν σου

Ἰωάννης Παναγιώτης

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΑΝ